

nisterens Forslag og den nuværende § 3. Af disse Grunde har Udvalget derfor ikke troet at kunne anbefale Thinget at vedtage den af Ministeren foreslaaede Forandring i § 3.

Hvad det af Justitsministeren under Nr. 5 til § 29 stillede Forslag angaaer, skal jeg kun udtale, at jeg allerede ved 2den Behandling tillod mig at bemærke, at det forekom mig, at saadanne Indberetninger som de her foreslaaede, angaaende allerede ved endelig Dom afgjorte Sager, egentlig ikke havde nogen syn-derlig Interesse. Smidlertid har Udvalget meent, at der, naar Justitsministeren ikke desto-mindre satte Priis paa en saadan Bestemmelse, saa ikke var nogen sær Anledning til fra dets Side at forandre dens Vedtagelse.

Jeg vilde ønske, at jeg kunde sige det Samme med Hensyn til den ærede Ministers Endringsforslag under Nr. 6 til § 30. Dette har vistnok heller ikke stor Betydning, men jeg maa dog bemærke, at det, saaledes som det er affattet, maa anses for mindre heldigt. Den høitærede Minister bemærkede, at det indeholdt en Gjenoptagelse af Paragraphens egentlige Redaction, men i den oprindelige Redaction af samme fandtes ikke den Slutningsbestemmelse, som blev vedtagen og kom ind ved 2den Behandling her i Thinget, nemlig at der i Almindelighed ingen Appel skal finde Sted til Høiesteret. Det forekommer Udvalget, at det i og for sig vilde see noget besynderligt ud, om man først gav Regler for, hvorledes Procesmaaden skulde være ved Appel til Høiesteret og saa bagefter bestemte, at der ingen Appel skulde finde Sted til Høiesteret undtagen i nogle ganske særegne Undtagelsestilfælde. Og Udvalgets Mening har været, at det virkelig kun skulde være ganske undtagelsesviis, at der skulde gives Bevilling til saadan Appel efter offentlig Foranstaltning, og kun, hvor der var ganske særegne Grunde tilstede derfor. Udvalget har paa ingen Maade ønsket, at det skulde betragtes som en reen Formsag at meddele slige Bevillinger. Men det forekommer mig, at man let vilde kunne komme til at antage dette for at være Meningen, naar Paragraphen, uagtet Hovedreglen skulde være den, at der ingen Appel skulde finde Sted til Høiesteret, dog begyndte

med at give særlige Forfrifter for Proceduren ved samme. Udvalget er nu heller ikke istand til at indsee, hvad der i Virkeligheden i Realiteten vilde blive opnaaet ved det omtalte Forslag af den ærede Minister. Det er allerede vist, at Høiesteret allerede nu har al den Leilighed, som den kan ønske sig, til at skaffe sig de størst mulige Oplysninger i de Sager, som den vil have at paakjende, navnlig ved Anvendelsen af den Myndighed, som den har til at kunne kræve nye Forhør optagne eller til gennem Kjendelser at kunne fordre nye Oplysninger tilveiebragte. Der kan saaledes formeentlig ingen særlig Grund være til af Realitetshensyn at tillægge Høiesteret den yderligere Myndighed, som der her er Tale om, nemlig Myndighed til at kunne hjemvise en Sag til skriftlig Behandling paa den offentlige Politifager hidtil gjældende Maade. I saa Henseende er der desuden en anden Ting at lægge Mærke til, og det er, at, naar man først har givet Dverretten den omhandlede nye Myndighed, saaledes som i § 30 skeet, og naar man derhos tænker sig, at Høiesteret, hvis en saadan Sag undtagelsesviis maatte komme ind for den, kom til det Resultat, at Dverretten burde have benyttet sig af denne Myndighed — og dette er egentlig det eneste Tilfælde, hvori man kunde sige, at der kunde være Spørgsmaal for Høiesteret om at anvende en saadan Hjemvissning som den, hvorom der her er Spørgsmaal; jeg kan idetmindste ikke tænke mig noget andet Tilfælde —, saa vilde Høiesteret jo ifølge vore almindelig anerkjendte Procesgrundsaetninger have Ret og Myndighed til at annullere Dverrettens Dom paa Grund af, at de rigtige Procesregler ikke vare iagttagne, og Følgen deraf vilde altsaa blive den, at Sagen dog maatte begyndes paany. Naar det i Præmisserne til Høiesteretsdommen blev sagt, at Undladelsen af at anvende de rigtige Procesregler var Grunden til Dverretsdommens Annullation, saa vilde Følgen være, at Sagen maatte begyndes paany i skriftlig Form for Polititretten. Forskjellen er saaledes egentlig ikke nogen anden end den, at Fordringen herom i det ene Tilfælde vilde blive udtalt i Præmisserne, men i det andet i Conclusionen til Høiesteretsdommen. Men det forekommer